

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. VII. KÖTET.

4. SZÁM.

BUDAPEST, 1889. JANUÁR 27.

Nagy - u r a s a n.

Grófné. Hajh, beh felségesen unatkozom ezzel a regénynyel!

Helyes felelet.

Tanár. Mit csinált Hannibál a cannäi csata után?

I. tanuló. Üldözte a megszaladt rómaiakat.

Tanár. Nem jól van.

II. tanuló. Megerősítette táborát az elfoglalt helyen.

Tanár. Ez sem helyes. No Kutsera Lajos, mondja meg maga.

Kutsera. Én nem tudom.

Tanár. Helyes! Ez az igazi! Látszik, hogy Kutsera figyelmesen tanult. Mert *nem tudjuk*, hogy mit csinált Hannibál a cannäi csata után.

Elmélet és gyakorlat.

— No még egy csészével, — kínalgtatja a házi-asszony egyik női vendégét a teából.

— Oh köszönöm, hiszen már kettővel ittam.

— Ugyan, édes istenem, csak nem fogjuk a csészéket számba venni, — felel a házi-asszony s arra egy alkalmas pillanatban egy másik vendégéhez fordul és sügva azt mondja neki: — már hárommal ivott, nem kettővel.

❖ MINTA-KÉPEK. ❖

III.

A halhatatlanok.

A micap, a színházban egy «elegánsan kopasz», még fiatal ember feszengett sokat felvonásközökben a helyén, felkelt, látcsövével bejárt minden páholyt, a közben többször meghajtotta magát, arra a páholyokból szíves mosolygások, kéz- és legyezőtítesek felegettek neki.

— Ki lehet az az úr? — kérdem a szomszédomat.

— Ki-i? — csodálkozott a kérleztet, aztán furcsán nézett rajtam végig, hogy még azt sem tudom? — Az Kenderi Gábor, «ismert tudósunk».

— Úgy? Hm, hm!

Igazán zavarba jöttem, mert én csakugyan nem ismertem «ismert tudósunkat» — de igyekeztem barátságos szemeket vetni a szomszédomra, mert az volt a célom, hogy a további felvonásközökben, ha lehet, megismerjem az ő útján «ismert tudósunkat».

— Mondja csak kérem alássan, micsoda szakmában ismert a nagyon tisztelt Kenderi Gábor úr?

A szomszéd kegyesen elmosolyodott, a térdét feltámasztotta az előtte levő szék karjaihoz; látszott rajta, hogy engemet egészen sült falusi embernek néz, a ki feljött ide Pestet látni, otthon pedig a töppentei pusztán nem ismer más nevezetes embert, mint a királyt és Kossuthot.

— Azt bajos így elmondani, — szolt az én szomszédom leereszkedő nyájassággal; az én Kenderi Gábor barátom universal-genie, vagyis, abban tudós, a miben éppen tetszik neki; de legerősebb a történelemben, természetes, mert az tetszik neki legjobban.

Voltaképen nem voltam én egészen olyan falusi málé-száj, mint a milyennek mutattam magamat. Igaz, hogy nem ismertem «ismert tudósunkat» mint «ismert» vagy csak mint ismeretlen «tudósunkat» sem, de magát Kenderi Gábort valamikor régen nagyon jól ismertem, együtt diákoskodtunk.

A mint a felvonás megkezdődött, nem lehetett a diskurálást tovább folytatnom, hát jól megnézegettem magamnak az én Kenderi Gáboromat, a kit körülbelül 15—20 év óta nem láttam. Legelebb is az eleganciája tünt szemembe s igen kényelmetlenül éreztem magamat az én sűrű kabátomban; lám, ha a szalon-kabátomat öltöttem volna fel, hát most szóba állhattam volna vele az előcsarnokban, de így nem kompromittálhatom, mert ő ott bizonyosan magához hasonló, elegáns urakkal áll majd szóba. Azután azt bámultam meg, hogy milyen szép fényesre kikopott a

koponyája bőre, hogy csak hátul van már valamicske a hajából. Pedig milyen tömött haja volt, mikor az érettségi vizsgán olyan nagyot bukott, — jaj beh nagyot bukott. Hogy azután hol járt, mit csinált? azt én nem tudtam. Ha valaki kérdezte volna tőlem, bizonyosan azt felelem rá, hogy «az bizony szakított a betűkkel és aligha nem falusi kántor valahol, de jól is van az ügy, mert nagyobbra úgy sem termelt a mi Gábor barátunk».

No de megint leeresztették a függőnyt s ezúttal igyekeztem valamivel közelebről megtudni az «ismert tudós» carrierjét.

— Ugyan meginstálom alássan — fordultam a szomszédomhoz, — mi is voltaképen az az «ismert tudósság», — mert tetszik tudni, ilyen magamforma falusi ember már nem igen tud eligazodni a mai világban. S igyekeztem a mennyire csak lehet bambáskodni, hogy annál inkább szögíró-végire szóljon az esetleges magyarázat.

— Hm! — mosolygott a szomszéd, — az «ismert tudósság» uj vivmány; annak a tudása, hogy mikép lehet valaki nevezetes emberré a tudományok egyik vagy másik, vagy valamennyi ágában.

— Hát Kenderi mit tud?

— Nem tud a semmit — magyarázta a szomszéd már az ujjával is ágalva előttem, látva, hogy nem egészen jól fogtam fel iménti definícióját, — csak azt, hogy miképen kell «ismert tudós»-sá lenni.

Erre igazán nagy szemeket meresztettem s igen féltem, hogy hamar megkezdődik a felvonás, mert szerettem volna, ha ezt kissé bővebben megmagyarázza a szomszéd úr.

— Hát akkor — így kérdem — a tudományok melyik ágában lett ismertté Kenderi Gábor?

A szomszéd ráütött vagy két taktust az ujjával annak jelölül, hogy kezdem már őt érteni, s hogy a kérdés már most ellogadhatóbb.

— Kenderi Gábor minden szakban «ismert tudós», történelemben úgy mint filozófiában, arheológiában úgy mint fizikában, nyelvészetben úgy mint aritmetikában.

— Hol vette azt a nagy tudományt? — hűledeztem én, megint Kenderi Gáborra nézve, mintha kétség támadt volna bennem, hogy hátha nem az én Kenderi Gabim az. De az.

— Hol vette? Ho-ho-hó! az a legkisebb dolog.

— Mert nem végzett az iskolákat sem.

— Persze, hogy nem végzett. De hiszen — tette hozzá a szomszédom bizonyos fensőbbiséggel — a tudományhoz nem is kell ám diploma.

— Tudom... persze, hogy nem kell.

— No hát! A tudományok csarnoka nyitva áll mindenkinek! Csak meg kell találni belé a bejáratot. Kenderi Gábor megtalálta. Ügyes ember! Nagy ember! És főképen szerencsés ember! Képzelve kérem: egy veszprémi rokonánál járt vendégségben s mit gondol, mit talált ott? nem kisebb dolgot, mint egy régi Eszterháznak egy tenyérnyi czéduláját; a tenyérnyi czédula diósgyőri papírra volt írva, s a veszprémi rokon apjának szólt, a ki tisztartója volt annak a bizonyos Eszterháznak. S mi volt arra a czédulára írva? «Elakadtam a sárban. Küldjön ki lovakat.»

Én csak a vállamat vonogattam.

— Nem érti? — kérdi szomszédom.

— Nem látok benne semmi különöst.

— Hát nem vette észre, hogy nincs a czédula aláírva?

— Nos, hát akkor honnan tudja, hogy azt Eszterházy írta?

— Hiszen éppen ez a tudományos kérdés! — nevetett diadalmasan az én szomszédom. S azt oldotta meg Kenderi Gábor. — Legelőbb is egy hosszú jelentést írt róla a tudományos akadémiának. Az akadémia megköszönte neki s megkérte őt, hogy ha be tudja bizonyítani, miszerint az a czédula csakugyan Eszterházytól származik, legyen szíves bizonyítékait egy értekezés formájában beadni, egyúttal pedig vagy az eredeti «okmányt», vagy pedig annak hű, fotografiai másolatát beküldeni.

— Nos, nos?

— Nos — Kenderi persze csak a veszprémi nagybátyja szavaira esküdhett volna meg, a ki az apjától ereklyekép őrizte a nevezett czédulát, de persze

ez kevés lett volna. Neki frappans bizonyítékot is kellett állítani a szóbeli hagyományhoz — és megtalálta azt.

— Miben?

— Nem is tekintve azt, hogy olyan parancsoló hangon csak a saját ura-gazdája szólhatott a tisztartó úrral, minden kétséget kizárónak tartotta Kenderi — ezt a tudományos akadémia is próbálta, — hogy a kérdéses czédula nem eredhetett mástól, mint magyar főúrtól, mert hiszen — a mit még nem említettem — a czédula németül volt írva.

A szomszédom várta a hatást.

— Hát aztán mit ér az akadémia és mit ér a tudományos világ azzal a czédulával? mit még annak az örvendetes megállapításával is, hogy azt egy Eszterházy írta?

— Milyen kérdés? — hökkent meg az én szomszédom e jámbor szavakra, — hát nem elég az, hogy akadt az akadémiai füzetes kiadás egy füzetére kézirat?

— Hát az mi az a füzetes kiadás?

Nagy csudálkozásomra ez a kérdés nem lepte meg őt.

— A füzetes kiadás, kérem, évenként egy csomó füzet, a melyeket csak egy példányban nyomtatnak, mert nincsenek olvasásra szánva, de éppen azért, mert nem olvassa őket senki, s mert csak egy példányban nyomtatnak, ritka becsesül birnak, mert úgynevezett «unicumokat» képeznek. Magam is irtam már egy néhány ilyen füzetet, — tette hozzá felséges önérettel, — irtam pedig a következőket: «A bakkancs jövője a hinduknál. — A volapük és s napfoltok. — Hol volt az ökör hátulja a középkorban?»

— Talán... ön is... «ismert tudós»? — hebegtem én.

— Az vagyok, — mosolygott a szomszédom az én zavaramon.

Szerencsémre megint kezdődött a felvonás.

V. B.

Ki írta «Bölcs Salamont?»

A nevezetes dráma főpróbáján nagyon találgatták, hogy ugyan ki lehet hát a darab szerzője? Végig mentek mindenkin, a ki csak valaha tollat rágott, — nem birtak egyben sem megállapodni.

Végre megkezdődik az első felvonás. Megfeszített figyelem a meghívott színházi reporterek részéről.

A felvonás végén megszólal egy fiatal újságíró:

— No, most már becsületesemre mondom, hogy nem én irtam.

Következik a második felvonás. Annak a végén felszólal megint egy másik:

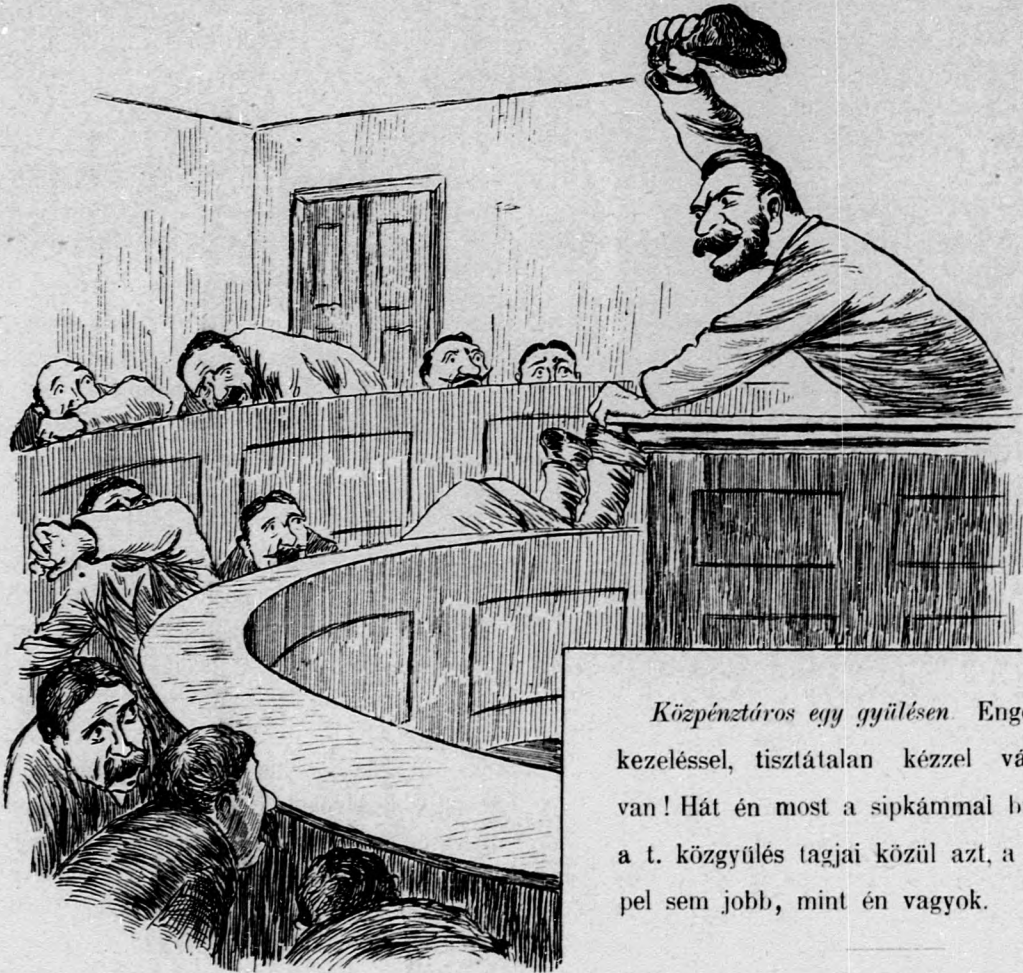
— Ezt csak Hetényi írhatta.

A harmadik felvonás végén egy harmadik szólal meg:

— Uraim! Kár itt minden tapogatózás, nyissuk az ajtókat szélre: ezt mindenki írhatta.

Végül a negyedik felvonás után megállapodnak abban, hogy:

— Ezt bizony nem írta senki sem.

Közpénztáros egy gyűlésen Engemet hűtlen kezeléssel, tisztátalan kézzel vádolnak. Jól van! Hát én most a sipkámmal bubon dobom a t. közgyűlés tagjai közül azt, a ki egy cseppel sem jobb, mint én vagyok.

Ha csak az a baj.

Füsti ember. Kedves bátyám! Adjon nekem száz forintot kölcsön, hogy ne kelljen a Salamon uzorához fordulnom, mert az husz perczenten alól nem ad.

Bácsi. No, ha csak az a baj, hát nesze itt a száz forini kamat, most már aztán bátran vehetsz kölcsön 100 firtot Salamontól.

Körül-irva.

— Oh, Pista pajtás, beh gyönyörű az a te meny-asszonyod! — lelkesül a jó barát.

— Igen! — sóhajt Pista pajtás, — csak a lábaival bánt a természet rendkívül pazarul.

Hogy volna szép a huszárság?

Lusta gyerek volt a huszár-rekruta s nem szeretett korán reggel kelni, lovat puczoválni.

— Hej, — sóhajt egy reggel, — szép volna ez a lovas-katonaság csak lú ne vónya hozzá.

A rektor úr felelete.

Egy farsangi vasárnapon a házas élet boldogságáról prédikált a ref. pap. Predikáció végeztével a rektor rákezdte az ő szerinte legalkalmasabb éneket, a 93. dicséret 4-ik versét, mely így hangzik:

«Gyakran még a boldogság is
Egész teher nyakunkon,
Odebb adnánk még azon is,
Hogy könnyitnénk magunkon;
Terhes a nyomorúság,
De halál itt orvosság, stb».

Bölcs bolondságok.

Keserves dolog az, mikor ma *muszáj* azt megtenni, a mit még tegnap *szeretett volna* megtenni az ember.

*

A nagy gondolatok nem szántják fel annyi baráz dával a homlokot, mint az apró gondok.

*

A ki órait rövidíti, életét hosszabbítja.

A kaszárnyából.

Hadnagy. Hogy hívják magát?

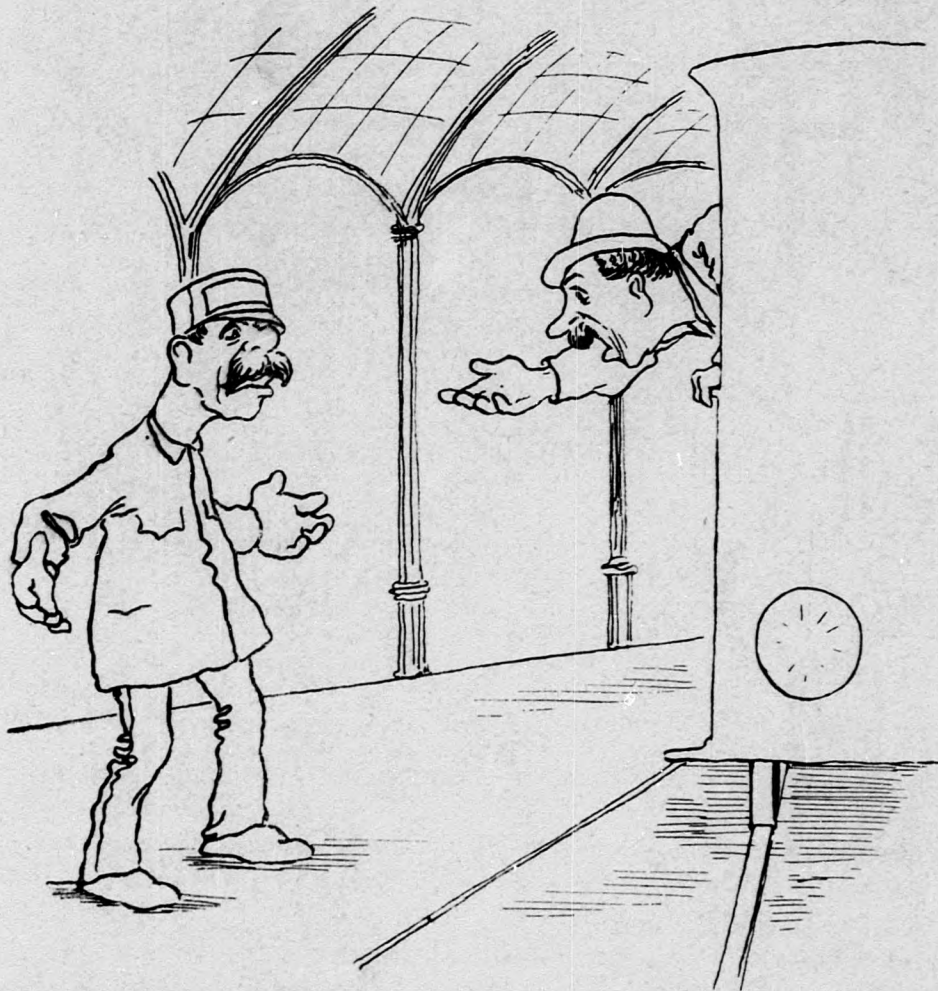
I. katona. Kohn.

Hadnagy. Hát magát?

II. katona. Jajtelesz.

Hadnagy. No hallják, hogy valakit Kohnnak hívnak, az szerencsétlenség, hanem ha valakit Jajtelesznek hívnak, az már aztán katasztrófa!

Az indulás percében.

Útas. Hordár, hol a paktáskám? hiszen mondtam, hogy a kolozsvári vonatra tegye be!

Hordár. Hát'szen én oda is tettem, hanem a tekintetes úr megy Kassára.

Relativ szívesség.

Bankár. Szabad szolgálnom egy szivarral? Igen finom.

Úr. Köszönöm. (Kivesz egy szivart a kínált tárczából.)

Bankár. (Megütődve.) Azt hittem, hogy ön nem szokott dohányozni.

Fotografus-kirakat előtt.

Nézi a vidékről felkerült atyafi a fotografus-kirakatot a feleségével. Nagy idő múlva megszólal:

— Te asszony! magam is lefotograféroztatnám magamat, ha tudnám, hogy nem fáj nagyon.

Humor a bajban.

Jön ki a zálogházból a jókedvéről és humoráról mindenféle ismert J. s a folyosón látja, hogy az ő valakivel diskurálgat.

— Hallja barátom, — szólítja meg, — maga ne fecsegen itt, hanem vigyázzon a házra, mert itt van az egyetlen órám.

Felköszöntő.

Kisebb városban és faluban szokásos, hogy ünnepek alkalmával a hívek betérnek a paphoz egy két üdvözlő szó elmondására. Így történt Cz. Mártonnal is egyszer, midőn még Bányán lakott. Egy buzgó híve, ki azonban már jól megregelizett, beállított hozzá s kezdi mondókáját: Az isten éltesse, Zeller, Czeller, Szeder vagy hogy az anyja kinjába is hívják az urat. Persze ki is vezették a buzgó tősztozót a paróchia kapuin.

Vigasztaló.

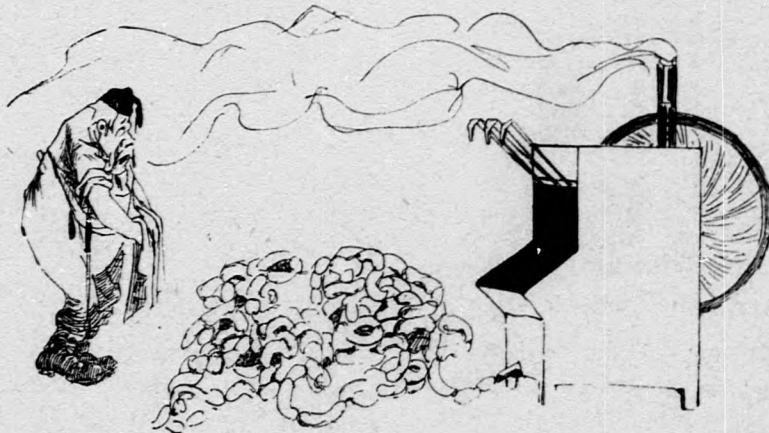
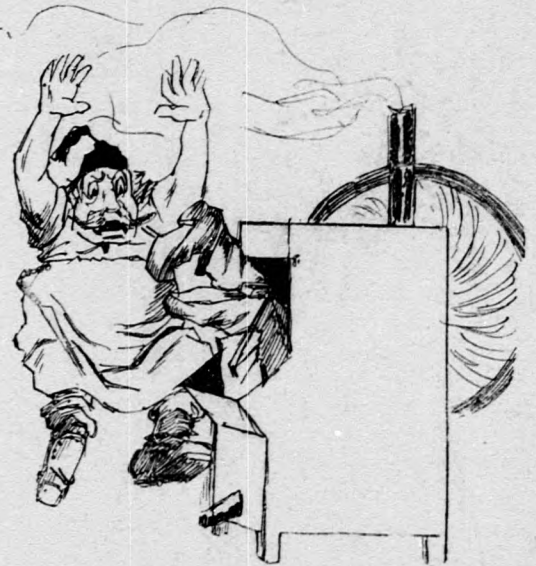
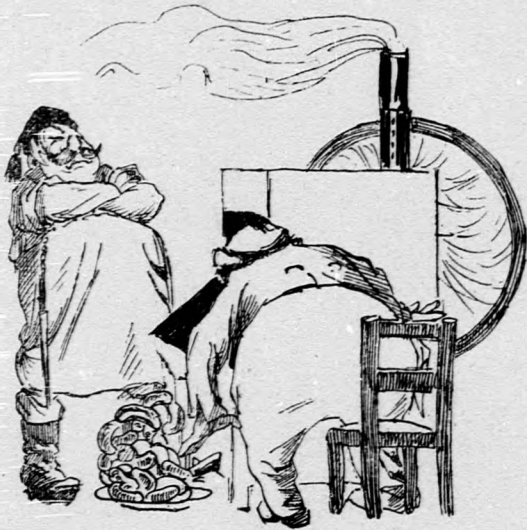
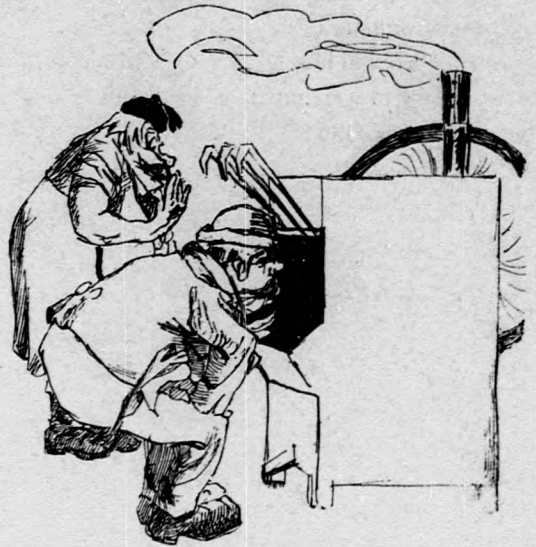
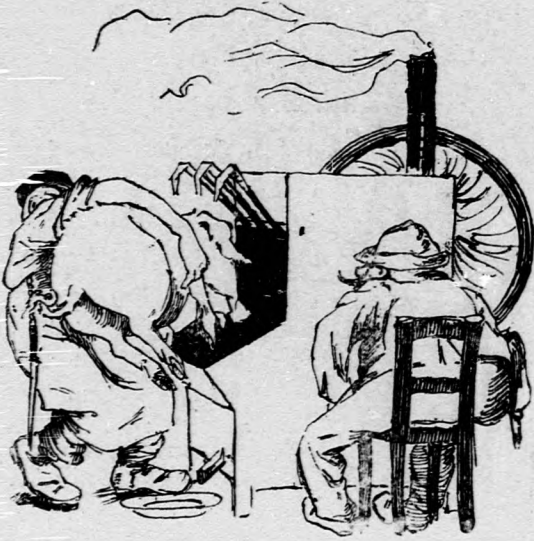
Kampós úr. (Súgva egy régi jó barátjához.) Ugyan te Gyula, hogy tudtál ilyen aszszonyt feleségül venni? púpos, sánta és vak.

Csapos Gyula. (Diádalmas tekintettel.) De néma is ám!

A lővés-gyakorlatok.

Káplár. Az áldóját az apátoknak, most már igazán nem tudom, hogy minek eszitek ti a komisz kenyeret, ha soha egy sajbát sem birtok találni!

Kuncsor Mihály hentes-mesternek, az ő virslicsináló találmányának és az ő sógorának szomorú történetük.

G Y Ö N Y Ö R B E N , F É N Y B E N . . .

— Szegények farsangi kara. —

Gyönyörben, fényben úsznak ők,
A milliókkal gazdagok — —

Nekünk éhség s hideg miatt
Fogunk gyötrelmesen vaczog.

Nekik a harsogó zene
Csupán öröm, kéj, semmi más,
Nekünk a mi zenénk csupán
Keserv, a bús gyerek-sírás.

— Táncoljatok! Vigalmatok,
Mely diadallal bong felénk,
Annak örvendő ünnepe,
Hogy mink szegényekké levénk . . .

— s — n.

Jó kívánság.

Csikot árult egy paraszt asszony, midőn a szegény koldus alázatos hangon alamizsnát kér.

— Adnék magának valamit öreg, — mond az asszony, — de látja, nem nyúlhatok semmihez, mert vizes a kezem.

— Az isten szárazsza meg, — mond éneklő hangon a koldus, s tovább biczeg.

Üzenet.

El akarta adni a m.-t.-i paraszt a vágó tehenét a zsidó mézárosnak s abban állapotak meg, hogy Mózsés majd megáll a kocsijával a gazda kapuja előtt s ott felülvén, kimennek a gulyára a tehenért. Mózsés megáll a kocsival a kapu előtt s oda kiált a gazda kint álló kis fiára:

— Mondd meg fiam apádnak, hogy khöldd ki!

A megyei hivatal.

A régi megyei világban, midőn még egy szolgabíró nagyobb úr volt, mint holmi apró-cseprő német fejedelem. könnyen ráolvasták a deliquensre az olvasatlan 25-öt. Így történt, hogy a cigány is, ki a megyei árnyékszékeket tisztogatta s valamit hibázott, egy reggelen arra ébredt föl, hogy 25 mogyoróbot ütést kelle früstökölnie. A felesége, midőn az esetet meghallotta, elkeseredve dorgálta a cigányt:

— Látod, látod bibas, mindig mondtam én neked, hogy ne vállalj el megyei hivatalt.

A szokás rabja.

A vásár szélén ült a vak koldus s a jövő menők tele hanyták kalapját és tarisznyáját kalácsal, kenyérral, húsdarabokkal és krajczárokkal, de ő azért nyugodtan éneklé tovább: «Éhen kell elvesznem e szörnyű ínségben!»

A megszorodott házastárs.

Végrendelkezni kívánt a halál révén levő asszony. Lehívták tehát a jegyzőt, hogy foglalja írásba a végakaratot. Munka végeztével, mint az vidéken szokás, egy pohár borocskával kínálta meg a gazda a jegyzőt, de később 2 sőt 3 is lett belőle, s midőn melegedett a fülök töve, kitört a bánatos férjből a dikiózási kevé s kezdi ekképen:

— Adjon az isten, nótárius uram, *több ily* jeles ünnepnapot, a kinek pedig beteg a felesége, az isten vigasztalja meg.

Minek?

— Hallja, kedves Svarcz úr, — mendják egy kedvelt zsidó gabona-kereskedőnek, — maga olyan becsületes ember, mért nem keresztelkedik ki?

— Minek keresztelkedjem én ki? — válaszol a kérdezett, — minek szerezzek én magannak még egy gúnynevet? Azt mondanák rám az emberek: ni, ott jön a *kikeresztelkedett zsidó*, Svarcz; — így meg csak azt mondják, hogy ott jön a Svarcz zsidó.

Az a baj...

A. Ugyan pajtás adj kölcsön tiz forintot.

B. Bocsass meg pajtás, nem adok.

A. Micsoda? Nekem tagadod meg azt a rongyos tiz forintot, nekem, a kiról mindig azt mondod, hogy úgy szeretsz, mint tenmagadat?

B. De ismerem ám én — *magamat*

Az előrelátás netovábbja?

Ha egy öngyilkos-jelölt, mielőtt a Dunába ugranék, utolsó forintját felváltatja apró penzre, hogy ha valami halasz ki találna menteni, ne legyen kénytelen az egész forintot odaadni neki borralalól.

Kiábrándulás

Egy úr utcákon keresztül nyomon követ egy hölgyet. A hölgy észreveszi ezt, s egy sarkon megáll és haragosan kérdi:

— Uram, miért követ engem már egy óra óta?

— Azt már magam sem tudom, — felel a fiatal úr, meglátva, hogy a hölgy csúf is, vén is.

Tolvaj-humor.

«Eddig, ha törvény elé állítottak, mindig fizetnem kellett, ma azonban szerencsém volt: ma én kaptam egy havi arestomot».

A kaszárnyában.

Tábornok. Ki vagyok én, fiam?

Baka. Zajne exczellencza a brigadéros.

Tábornok. Hát miről ismersz meg te engem?

Baka. Mer' a káplár úr Csutak megmagyarázta, hogy ha majd gyenyerális urak tanálnak jönni, hát a brigadérost arrul lehet megesmérni, hogy egy nagy csomó szőr van kinyöve a filébül.

A béres bókja.

Béres. Jaj ténsasszonykám, a disznó, a kit a télen öltem, volt olyan kövér, mint a ténsasszony.

Ispánné. Nekünk meg van akkora szamarunk, mint kend.

Ékes nyelven.

Az öreg alispán leköszönt hivataláról, de fiát a rendek kegyébe ajánlotta. Meg is választották szolgabírónak. Egy öreg kortes meg is jegyezte előttük: «ki fogtuk az öreg ökröt göböllynek, belogtuk helyébe a tinót ökörnek».

A d a g i o.

Házi úr. (Volt költőes pallér.) Ördög bujjék ezekbe a muzsikuskba, ha napszámra fogadja fel őket az ember, akkor éppen úgy tesznek, mint az építő-napszamosok : lassan dolgoznak.

A debreczeni kollégiumból.

A debreczeni kollégium egyik osztályában a huszas években két ifjú tanult: Igó István és Izsó vagy mint akkor irták I'so Mihály. Közvizsgálat alkalmából a város bírása, Rakovszky Dániel az ódonkori mammoth szólítottatta a felelőket, kik ABC rendben következtek egymásután latin keresztnévvel. Midőn Igó nevére került a sor, melynél az I olyan forma volt a kéziratban mint az egy (1), a g mint a kilencz, így szólította fel: Stephan Százkilenczven! Nem volt jelen. Michael I'so százötven. Lett nevelés. — Izsó Mihályt a néhai szobrászt is tréfából Százötven Mihálynak nevezték.

Ostoba szokás.

- Hallottad Gyuri, mit beszélnek Kordosékról?
- = Mindjárt tudtam. Ugyan mit?
- Hogy Kardos megverte a feleségét.
- = Mindjárt tudtam.
- Aztán ott hagyta s elutazott a Kaszás feleségével.
- = Mindjárt tudtam.
- De mindebből egy szó sem igaz.
- = Mindjárt tudtam.
- Gyuri te, beh nagy szamar vagy te.
- = Mindjárt tudtam.

Vendéglős. Jó friss virslim van...

Vendég. Nem lehet, az orvosom minden disznóhúst eltiltott.

Vendéglős. (Súgva.) Ugyan legyen esze Makkos úr! Becsületszavamat adom rá, hogy nincs benne egy harapás disznó-hús sem.

L-g S-r. (Tb) Hadd lássuk azt a gunyoro-humorisztikus novellát. A többire nézve tett ígéretet készpénzül vesszük, hát az is legyen aztán! Lap megy. A most küldött adomák közül a «Pofon» már sok minden variációban megjelent. — B-g G-r. (Bszsz) Önt gyakrabban is igen szívesen látnök. Látszik, hogy kedvteléssel és közvetlenül figyeli meg a népet, ismeri annak eszejárását, ezek a dolgok pedi: feltétlenül szükségesek annál, aki jó adomázó akar lenni. — hm — cze. (Bpst) A kicsért levél egy kicsit hosszú, a mi nem volna még épen nagy baj, de a vége nem felel meg a várákozásnak, valami csattanósabbat próbálna befejezésül írni. — Cs-g A. (Bpst) Ezt már csak jobb lesz «ő» vele privátim tudatni; már csak azért is, mert a vers nem oly rossz, hogy jó eredményt ne várhatna ennek a révén imádottjától. — O. F. (Bpst) Ezt ugyan kireparálta! Hiszen így még kevésbé való kinyomatni. — Éjjeli pár-baj. A három rajzocskából nem tudjuk kienni, hogy mit akar a harmadik. Miben gurul az a macska? Több kéziratot jöjre.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos: Szabó Endre.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óráüzlete.

BRAUSWETTER JÁNOS SZEGEDEN

cs. kir. és m. kir. szab. chronometer és műórá, föltalálója az első egyedüli kulcs nélkül föl-huzható remontoir inga - óráknak stb. stb.

ÓRÁK 10 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT ARANY ÉS EZÜST ÉKSZERTÁRGYAK RÉSZLETEFIZETÉSRE

Kitüntetve:

London 1871.
Kecskemét 1872.
Bécs 1873. Ujvidék 1875.
Szeged 1876. Páris 1877
Székesfehérvár 1879.
Budapest 1885.

Levélbeli megkeresésekre pontosan válaszoltatik. Képes árjegyek bérmentve. Javítások pont. eszközöltetik.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óráüzlete.

Németül tanulóknak

legalkalmasb kézikönyvül ajánlható: **Német nyelvtan** magyarok számára. **Ahn F.** hires, könnyű rendszere után írta Nagy Lajos. (Ára, 80 kr. mely bélyegekben is beküldhető.) E könyv rendkívüli előnye, hogy az egyetlen nyelvtan, melyben a német szavak is magyar betűkkel nyomtatvák. — Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában, Budapest

HIRDETÉSEK

az Űstökös részére felvétetnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti utca 6. sz. alatt.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombokat, jótállás mellett; árak mérsékelttek.

M A Y R H O F E R

MAYRHOFER
DOHÁNY ÉS NYÁR UTCZA SARKÁN
BUDAPEST
 VII. KER.

ASZTALI BOROK.

	PALACZK.	
	Kis.	Nagy.
Badacsonyi	60	80
Szomorodni	80	1.20
Csönöri	30	50
Egri vörös	60	80
Ruszi aszú	1.20	—
Ménesi aszú	1.20	—
Francia pezsgő	—	3.50
Törley Talisman	—	3.—
Sherry Old	—	2.50

HIDEG ÉTELEK.

	Adag
Kassai sodar	40
Debreczeni kolbász	25
Debreczeni szalonna	12
Magyar szalámi	25
Szardínia 2 darab	15
Kanapé	20
Caviár	35
Sajt	20
Pírtott kenyér	10

Egy palaczk pilseni sör 3) kr.

MAYRHOFER KÁVÉHÁZ

BUDAPESTEN

VII. ker., Dohány- és Nyár-utcza sarkán.

MAGYAR LEXIKON

AZ EGYETEMES ISMERETEK
ENCYKLOPAEDIÁJA.

16 vaskos kötet és 1 kötet képes atlasz.

Ára füzve 48 frt, kötve 64 frt.

Kötetenként füzve 3 frt. Kötetenként kötve 4 frt

Évtizedekig várta közönségünk egy magyar lexikon megjelenését, mely pótolta volna a régen elfogyott Ismeretek tárárt, s a magyar viszonyokkal nem törődő német Conversations-Lexikonokat. A fenti munka e hézagot akarja pótolni. — Elég bő, hogy akár Brockhaus, akár Mayer Lexikonjait nélkülözhetővé tegye, másrészt hazai viszonyainkra oly nagy mérvben van tekintettel, hogy semmi-fele más idegen nyelvű Lexikon nem pótolhatja e tekintetben a **Magyar Lexikont**.

Ezen a maga nemében egyetlen és különösen a magyar viszonyokat fölkaroló, minden tudományágat, történelmi, földrajzi s életrajzi adatokat tömören magában foglaló mű, egymaga ugyszólván egész könyvtárt pótolni képes.

Ha komoly, s jelentékenyebb ünnepi ajándékról van szó, nem adhatunk alkalmasb művet, mint a minő a **Magyar Lexikon**.

Kapható minden könyvkereskedésben és a

PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

KIADÓHIVATALÁBAN

Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, Kecskeméti-utca 6. — Klösz Gy. chemigrafiaja.

A mohai **ÁGNES** savanyúvíz

folytonos használata mint

IVÓVIZ

járványos betegségek

alkalmával kitűnő szolgálatot tesz.

Frisz töltésben mindenkor kapható

Édeskuty L. m. kir. udv. ásványvíz-
szállítónál Budapesten.
Ugyszintén kapható minden gyógyszerárban, fűszerkeres-
kedésben és vendéglőkben. 8019

A gazdasági és műszaki haladás iránt érdeklődő művelt közönség, különösen az uradalmak, föld-birtokok és gazdatisztek, a mérnökök, épít-szek és gépészek, a gyárosok, vállalkozók és építő iparosok figyelméb: ajánljuk a már 12 év óta fennálló

GAZDASÁGI MÉRNÖK

közérdekű gazdasági és műszaki képes hetilapot.

SZERKESZTI ÉS KIADJA:

GONDA BÉLA

min. műszaki tanácsos, műegyetemi magán tanár,

A «**GAZDASÁGI MÉRNÖK**» célja a gazdasági és műszaki ismeretek terjesztése. Ennek megfelelőleg közöl önálló cikkeket és ismertetéseket a **gazdasági gépészet és építéset, gazdasági ipar, vízszabályozás, vízhasznosítás, vasutépítés, építő- és műipar, gépészet és gyárpar, a városok csatornázása és vízzel való ellátása, az elektrotechnika, a forgalom és közlekedés stb. köréből.** — Rendes tudósításokat közöl saját levelezőtől a **fiumei tengeri forgalomról, a párisi nemzetközi kiállításról s a külföldi gazdasági és technikai mozgalmakról;** közli a szakbeli **kinevezéseket és kormányrendeleteket** s a kiválóbb gazdasági és technikai szakférfiak **életrajzát és arcképét;** az **ármentesítő társulatok működéséről** rendes tudósításokat ad; közli az összes **vasutervezési, engedélyezési és építési** híreket stb.

Rendes rovatai a

TALÁLMA NYOK és VÁLLALATOK

Ebben a rovatban ismer- Ebben a rovatban közöl-
tetve vannak (írásban és ah zai összes építkezésekre
képben) a kiválóbb talál- vonatkozó árlejtések, pályá-
mányok és szabadalmak. zatok s azok eredménye.

A «**GAZDASÁGI MÉRNÖK**» megjelen minden vasárnap díszesen kiállitva, képekkel és szakbeli rajzokkal.

Előfizetési ára:

egész évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt.

PALLAS irod. és nyomdai részvénytársaság.